

[Pürschel.]

kan i hvert Fald ikke tages til Indtægt for dette Forslag, som er udrustet med Kanoner og Torpedoer og alt til Faget henhørende.

En anden Forudsætning mødte jeg i Esbjerg en Søndag, jeg var til Møde dér. Der stod et Medlem af dette høje Ting, det ærede Medlem Hr. Bomholt, op og talte om, at disse Forslag skulde ikke bruges mod Folket. Ja, det er ogsaa en Ting, som Socialdemokratiet en Gang troede paa; det er et af de Rudimenter, man saadan af og til finder af fordums Glans og Herlighed. Nu er der ingen Socialdemokrat, der er i Tvivl om, at dette Korps her, selvfølgelig, i Tilfælde af andre Uroligheder skal bruges imod Urostitterne; ikke en vil staa op og benægte det her. Om Tirsdagen efter at jeg havde været til Møde i Esbjerg, var Tropperne konsigneret her i Byen, saa dér har vi jo ^{de} Kendsgerningerne. Det er en af Forudsætningerne.

Og saa kommer den ideelle Begejstring for Afrustningen. Ja, jeg skal ikke underkende, at den findes paa sine Steder; men mon den vilde være fuldt saa stor, hvis den førte ikke til mindre, men til større Udgifter, hvis den førte ikke til mindre personlige Ofre, men til større, hvis den ikke gav mere i Aldersrente, men mindre, hvis den ikke gav flere Penge til sociale Udgifter, men færre. Jeg tror oprigtigt talt, at hvis vi byttede disse Kaar om, vilde den ideelle Begejstring for Afrustningen her i Landet aftage ganske betydeligt.

Og er det saa ikke saaledes, at denne ideelt camouflerede, grove Materialisme netop ved sin Kortsynethed, der nærmer sig til Blindhed, slaar ind paa en Vej, der fører netop til det modsatte af det, der tilstræbes? Det hed ved sidste Valg: de, der stemmer konservativt, stemmer for Krigen, de, der stemmer socialdemokratisk, stemmer for Freden! Det er lige omvendt. (Munterhed fra Tilhørerpladserne). Jeg kunde ikke ønske mig nogen bedre Bekræftelse af, i hvilken Grad det er lykkedes Socialdemokratiet at vildlede det danske Folk end netop denne Latter fra Tilhørerpladserne. Den passer mig som Haand i Handske.

Dernæst skal jeg gøre nogle Bemærkninger om Gesandtindbretingerne. Om disse sagde den højtærede Udenrigsminister, første Gang han havde Ordet, at han i det udenrigspolitiske Nævn var villig til at give alle mulige Oplysninger og havde givet dem i det Omfang, som det ønskedes. Og han tilføjede:

„Nogen Interesse, der har noget som helst med reelle Oplysninger for Partierne

om disse Spørgsmaal at gøre“ — det er et noget ejendommeligt Sprog — „foreligger derfor ikke som Baggrund for de mærkelige Udtalelser, der er fremsat af de to ærede Ordførere her i Dag.“

Denne Udtalelse kunde have en vis Berettigelse, hvis det var saaledes, at Medlemmerne af det udenrigspolitiske Nævn kunde meddele de givne Oplysninger til Partierne; men det er de jo udtrykkeligt afskaaret fra. Ministeren giver det her Udseende af, at Partierne er orienteret gennem det udenrigspolitiske Nævn. Det er jo ganske urigtigt. Nogle Enkeltmænd er orienteret.

Det, der foreligger her, er efter mit Skøn et Misbrug af Nævnet. Saa langt fra at benytte dette Nævn efter dets Bestemmelse til at virke vejledende for Rigsdagen i dens Beslutninger, bruger man dette Nævn til formelt at have givet Rigsdagen Oplysningerne, reelt at unddrage Rigsdagen Oplysningerne, idet man ikke lægger dem paa det Sted, hvor de havde Udsigt til at øve Indflydelse, men paa et Sted, hvor de er afskaaret fra at øve Indflydelse. Dette er klart og rent at bruge det udenrigspolitiske Nævn stik imod dets Forudsætninger. Jeg skal tillade mig at dokumentere det.

I den Betænkning over Forslag til Beslutning af Folketinget angaaende Nedsættelsen af et udenrigspolitisk Nævn, som blev afgivet af et Folketingsudvalg den 22. Marts 1922, hedder det Spalte 1663; det er et Mindretal, nemlig de socialdemokratiske Medlemmer, der siger det:

„Det har været en Ulykke for Verden, at Udenrigspolitikken henlaa“ — nu beder jeg Socialdemokraterne om at høre godt efter — „henlaa i et Mørke, der skjulte den ogsaa for Folkerepræsentationen, og det socialdemokratiske Parti maa ønske, at der sker en Forandring i disse Forhold, som nu atter raader i Danmark.“

Og saa henvises der til de lukkede Møder under Krigen. Saa fortsættes der:

„Det kan ikke synes tilfredsstillende, at Ministeren faar Adgang til at forelægge et mindre Udvalg af Rigsdagen de Sager, som Ministeren selv ønsker at forelægge, ej heller kan det være tilfredsstillende, at disse enkelte Medlemmer faar en Viden, som de formodentlig ikke maa bringe videre til andre Medlemmer af Rigsdagen. Rigsdagen som Helhed vil ikke opnaa nogen Sikkerhed for, at den faar Adgang til at beskæftige sig med Spørgsmaal, der i visse Situationer kan være af afgørende Betydning for hele Folket.“
Denne Betragtning er rigtig. Paa dette